

[Svend Auken]

på reguleringen af efterløns- og dagpengesatserne. Folk, der er gået på efterløn, har krav på en levestandard, der følger med dem, der er i arbejde. Folk, der er på dagpenge, har det samme krav.

Hvad skete der, da den borgerlige regering kom til? Med hr. Bilgrav-Nielsens stemme suspenderede man reguleringen og har i princippet, bortset fra 2 pct., suspenderet den frem til udgangen af 1987. Det vil sige, at nogle af de allerdårligst stillede menesker i dette land har fået forringet deres vilkår med 20 pct. Det sagde den daværende socialdemokratiske regering nej til i oktober 1982. Det siger vi stadig væk nej til, for vi mener, at det er uret. Men vi vil naturligvis aldrig afvise at gå ind og standse utilsigtet anvendelse eller misbrug af nogle ordninger.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne sige til hr. Erik B. Smith, at jeg har aldrig bestridt, at der er fattigdomsproblemer i Danmark. Tværtimod har det været væsentligt for mig at finde ud af, hvilke grupper der har brug for ekstra hjælp og bistand. Der er vi kommet et skridt i den rigtige retning med det, vi har vedtaget med kontanthjælpsforslaget i dag. Det er netop målrettede grupper, som jeg har redegjort for, og vi skal videre ad den vej. Det, der har været mit anliggende, er blot at punktere følelsesladede ord som »sociale massegrave« og »Over- og Underdanmark« og »bombet tilbage til stenalderen«, og jeg har tilladt mig at bruge den undersøgelse, som er fremkommet. Hvis den havde været så elendig, tror jeg næppe, at en så anerkendt forsker ville have lagt navn til den.

Pia Kjærsgaard (FP):

Finanslovdebatten er i år en ren paradeforestilling, og eftersom lovforslaget allerede er klar til godkendelse af regeringen og det radikale støtteparti, er der egentlig ikke så forfærdelig meget at debattere om.

Ordførerne fra de forskellige partier og dermed også jeg selv deltager næsten kun af hæflighed over for det høje Ting, for tingene er jo som sagt aftalt. Lovforslaget er forelagt bag de sædvanlige lukkede døre for de Radikale og herefter godkendt, inden andre partier fik lejlighed til at kommentere resultatet.

Det er derfor uden at rødme, at jeg kan konstatere, at resultatet er blevet derefter. Arbejdsgiverne må endnu en gang holde for: en ny beskatning på omkring 1 mia. kr., hvorved dansk erhvervsliv endnu en gang bliver sat tilbage konkurrencemæssigt.

Med året 1987 tager vi hul på skattereformens uigennemsigthed, og mange vil konstatere, at regeringen fortsætter sin linje med, at få skal have for meget, og færre skal have for lidt.

Skattetryksregeringen, de offentligt ansattes beskytter og erhvervslivets skræk har med sin røde skattereform vist, at man i handling er tæt knyttet til socialisterne i de skattepolitiske mærkværdigheder.

Den fortsatte umyndiggørelse af danske skatteydere må og skal standses. »Kur« efter »kur« har mere og mere frataget den arbejdende del af befolkningen lyst til at arbejde mod skattepligtig løn. Tegnene på, at den vanvittige skatteplyndringspolitik ikke vil accepteres, fremgår af den stigende mængde såkaldt sort arbejde, der udføres. I takt med de stigende skatter og afgifter vokser opfindsomheden med hensyn til at undgå skatteministerens bundløse kasse, og det er der jo egentlig ikke så meget at sige til.

Grænsehandel og sort arbejde er to forskellige begreber, men de er fælles om én ting, nemlig at man vil undgå det unødvendige skatte- og afgiftstryk.

Her vil jeg gerne rette en mere personlig kritik imod skatteministeren, der gang på gang til pressen udtaler, at hvis vi skal bevare velfærdssamfundet, kan skatterne ikke sættes ned. Skatteministeren ved godt, at den kommentar ikke er rigtig, og derfor vil jeg gerne her tage afstand fra den slags manipulation, der bygger på bevidst fejlagtige oplysninger. Vi har før levet under et lavere skattetryk. Vi har før levet uden et gigantisk betalingsbalanceunderskud. Vi har haft et velfærdssamfund i mange, mange år, også mens skatteministeren ikke var skatteminister. Desværre har de gamle partier herinde stået last og brast om at ødelægge dette velfærdssamfund ved at føre en tåbelig økonomisk politik og ved at godkende den.

Hvad er det for et velfærdssamfund, skatteministeren ønsker at bevare under verdens højeste skattetryk? Det er samfundet, hvor 220.000 mennesker er arbejdsløse, hvor ventelister til hospitalerne desværre florerer i